

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 554/2026
13.05.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Станислава Бабића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Станислава Бабића - адвоката Драгана Чолића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К.18/24 од 27.11.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 35/26 од 03.03.2026. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Станислава Бабића - адвоката Драгана Чолића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К.18/24 од 27.11.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 35/26 од 03.03.2026. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К.18/24 од 27.11.2025. године окривљени Станислав Бабић је оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, па су му за наведена кривична дела претходно утврђене појединачне казне и то за кривично дело из члана 246. став 1. КЗ казна затвора у трајању од 7 година и 7 месеци, а за кривично дело из члана 246а став 1. КЗ казна затвора у трајању од 1 године и 7 месеци и затим је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 8 (осам) година и 4 (четири) месеца у коју му се урачунава време проведено у притвору и то почев од 02.10.2023. године па до упућивања окривљеног у Завод за извршење кривичних санкција.

Истом пресудом одређено је да се од окривљеног одузима опојна дрога, а како је то ближе означено у изреци пресуде. Одређено је да се од окривљеног одузимају и једна дигитална вагица за прецизно мерење сиве боје, опрема за вештачки узгој канабиса (лампе, трансформатори итд) и једна свеска о евиденцији производње опојне дроге канабис, а који предмети ће након правноснажности пресуде бити предати Дирекцији за управљање одузетом имовином. Одређено је да се од окривљеног одузима и опојна дрога марихуана укупне нето тежине 285,85 грама која се налазила у 7 тегли у подрумским просторијама, а која опојна дрога ће се након правноснажности пресуде уништити. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати Вишем јавном тужилаштву у Новом Саду износ од 262.901,00 динар, а суду износ од 11.723,18 динара, као и да на име судског паушала плати суду износ од 30.000,00 динара, а све у року од месец дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 35/26 од 03.03.2026. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Новом Саду, окривљеног Станислава Бабића лично и његовог браниоца, па је потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду К.18/24 од 27.11.2025. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Станислава Бабића - адвокат Драган Чолић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 7), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд уважи као основан поднети захтев, те да сходно члану 492. став 1. тачка 1) ЗКП укине пресуде Вишег суда у Новом Саду К.18/24 од 27.11.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 35/26 од 03.03.2026. године и предмет врати на поновну одлуку суду или да преиначи наведене пресуде у делу одлуке о кривичној санкцији, као и да одреди да се сходно члану 488. став 3. ЗКП одложи, односно прекине извршење наведених пресуда.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 3) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног Станислава Бабића у поднетом захтеву истиче да се побијана осуђујућа пресуда заснива на незаконито прибављеном доказу и то на записнику о претресању стана и других просторија од 02.10.2023. године, а који је као незаконито прибављен доказ морао бити издвојен из списка предмета сходно одредби члана 16. став 1. ЗКП. По ставу браниоца, наведени записник је резултат незаконито

спроведене доказне радње претресања стана и других просторија која је спроведена супротно одредбама члана 156. ЗКП, обзиром да су полицијски службеници започели наведени претрес пре доласка обоје сведока, те да је сведок претреса АА пре отпочињања претреса потписао бланко записник који је накнадно попуњен, затим да сведоцима претреса није предочена могућност стављања примедби на записник, нити су сходно одредби члана 156. став 7. ЗКП упозорени о њиховим дужностима приликом вршења претреса и није им предочено од стране овлашћеног службеног лица да треба да заједно присуствују претресању свих просторија, при чему у конкретном случају није био испуњен ни један услов наведен у члану 156. став 3. ЗКП или члану 158. ЗКП да би се претресање могло предузети без присуства сведока. Надаље, по ставу браниоца, није могуће делимично издвајање дела записника о претресању стана и других просторија који се односи на претресање подрумских просторија, већ је у конкретном случају неопходно издвојити целокупан записник који представља једну целину, будући да се ради о једној доказној радњи.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, супротно наводима браниоца окривљеног, записник о претресању стана и других просторија МУП-а РС ДП ПУ Нови Сад - ОКП број КТР-1297/23 од 02.10.2023. године, осим у делу који се односи на претресање подрумских просторија, а који део је правноснажним решењем Вишег суда у Новом Саду К.бр.18/24 од 28.10.2025. године издвојен и није коришћен као доказ у предметном кривичном поступку, и по својој садржини и по начину прибављања представља законити доказ на којем је суд могао засновати побијану правноснажну пресуду. Наведени записник је резултат законито спроведене доказне радње претресања стана и других просторија, која је предузета у складу са одредбама чланова 155, 156. и 157. ЗКП и то од стране овлашћених службених лица МУП-а РС ПУ Нови Сад, у присуству два пунолетна грађанина као сведока претреса, по наредби за претресање судије за претходни поступак Вишег суда у Новом Саду КППр-464/2023 од 02.10.2023. године која садржи све елементе прописане одредбом члана 155. ЗКП, а која је донета на образложени захтев Вишег јавног тужиоца у Новом Саду КТР-1297/23 од 02.10.2023. године, а наведени записник су својеручно потписали Станислав Бабић као држалац стана, те присутни сведоци претреса АА и ББ и то без икаквих примедби на сам ток вршења претреса и поступање полиције, као и овлашћено службено лице и записничар. Иначе, у самом записнику о претресању стана и других просторија је на првој страни констатовано да је Станиславу Бабићу као држаоцу стана пре почетка претресања стана предата наредба о претресању и да је он том приликом поучен да има право да узме адвоката, односно браниоца који може присуствовати претресању и исти је изјавио да не захтева присуство адвоката, а наведену констатацију овлашћеног службеног лица је одмах поред исте потврдио својим потписом Станислав Бабић, а из чега произилази да је он критичном приликом имао могућност да захтева да адвокат присуствује наведеном претресању, али да он то своје право није искористио. Поред тога, из наведеног записника произилази да су сведоци претреса АА и ББ сходно одредби члана 156. став 7. ЗКП били присутни пре почетка претресања и поучени о њиховој улози приликом вршења претреса, при чему одредба члана 156. став 7. ЗКП, на чију повреду приликом претресања указује бранилац окривљеног, ни не предвиђа обавезу предочавања сведоцима претреса од стране овлашћеног службеног лица да они

треба да буду заједно један поред другог у сваком тренутку трајања претреса, нити закон предвиђа да претресање мора бити обављено на тај начин, већ само да истом присуствују два пунолетна грађанина као сведоци који ће се пре почетка претресања упозорити да пазе на ток претресања, а што је у конкретном случају и учињено.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, истицањем да је суд одлуком о кривичној санкцији повредио одредбу члана 55а КЗ. По ставу браниоца, у конкретном случају нису били испуњени услови за примену одредбе члана 55а КЗ, будући да је протекло само потребно време од једне осуде, а не и од друге осуде окривљеног.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се не могу прихватити као основани. Исти наводи захтева били су истакнути у жалби браниоца окривљеног Станислава Бабића - адвоката Драгана Чолића, те су били предмет разматрања Апелационог суда у Новом Саду који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против првостепене пресуде Вишег суда у Новом Саду К.18/24 од 27.11.2025. године. Апелациони суд у Новом Саду као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 6 став пети другостепене пресуде Кж1 35/26 од 03.03.2026. године изнео разлоге, прихватајући при томе разлоге првостепеног суда дате на странама 26, 27 и 28 првостепене пресуде, а које разлоге као правилне прихвата и Врховни суд, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Станислава Бабића у осталом делу је одбачен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева као разлог његовог подношења само формално означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, цитирајући законски текст исте. Међутим, бранилац окривљеног у својим даљим наводима, којима образлаже постојање по њему ове повреде, суштински, по налажењу Врховног суда, само оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и оцену изведених доказа од стране нижестепених судова у побијаним правноснажним пресудама, истицањем да нема доказа да је окривљени извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, те да је суд неправилно поклонио веру исказима сведока полицијских службеника који су у потпуности неуверљиви и контрадикторни сами себи, а испустио је из вида одбрану окривљеног у којој је исти навео да признаје држање предметне опојне дроге за сопствену употребу. Изнетим наводима захтева бранилац окривљеног, по налажењу овога суда, суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање од стране нижестепених судова у побијаним правноснажним пресудама, а што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости формално означава и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, цитирајући законски текст исте. Међутим, бранилац окривљеног

постојање по њему ове повреде, по налажењу Врховног суда, суштински образлаже указивањем на повреду одредби члана 410. ЗКП од стране суда, истичући да се у конкретном случају не ради о измени оптужног акта од стране јавног тужиоца како је то нашао суд, већ о незаконитом проширењу оптужнице на додатно кривично дело, при чему суд није испоштовао одредбу члана 410. став 3. ЗКП по којој је одбрана имала право да поднесе одговор на овакво незаконито проширење оптужнице.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлоге побијања нижестепених пресуда, само формално означава повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 438. став 1. тачка 7. и члан 439. тачка 1. ЗКП), док суштински својим наводима указује на повреде одредаба члана 410. и члана 440. ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Осим тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном.

Међутим, како бранилац окривљеног даље у образложењу захтева уопште не указује у чему се конкретно састоји повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 3) ЗКП на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Станислава Бабића - адвоката Драгана Чолића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП захтев браниоца окривљеног у односу на наведене повреде закона одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Снежана Лазин, с.р.**

**Председник већа-судија,
Милена Рашић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**